

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1839/2025
03.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, правног следбеника пок. ВВ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Јелена Рајачић, адвокат из ..., против туженог „Електропривреда Србије“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Сабахудин Тахировић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1887/24 од 22.01.2025. године, на седници одржаној 03.09.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1887/24 од 22.01.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1887/24 од 22.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1877/23 од 06.09.2023. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Руми П1 110/24 од 03.06.2024. године, исправљена решењем истог суда П1 110/24 од 22.07.2024. године, којом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцима на име накнаде штете за неискоришћене дане годишњег за 2016. годину и неискоришћене дане годишњег за 2017. годину исплати новчане износе наведене у изреци првостепене пресуде са законском затезном каматом почев од 11.05.2024. године до исплате, као и износе обрачунате затезне камате до 10.05.2024. године, ближе наведене у изреци првостепене пресуде, као и да им накнади трошкове парничног поступка у износу од 295.125,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија).

Из наведеног произлази да су законом изричито прописани додатни, посебни услови под којима ревизијски суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку и онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. тог закона. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се разматре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2016. и 2017. годину, у чињенично-правној ситуацији да су тужиоци обављали послове на радним местима за које је био предвиђен бенефицирани радни стаж, да изменама Правилника о организацији и систематизацији послова код тужене од 05.07.2016. године нису била утврђена радна места са бенефицираним радним стажом, да је тужиоцу и правном претходнику тужиље ретроактивно за период од 04.01.2016. године до 31.03.2019. године признат стаж са увећаним трајањем и за тај период уплаћени доприноси по том основу, те да им за 2016. и 2017. годину није било признато право на годишњи одмор по критеријуму права на бенефицирани радни стаж, уз оцену нижестепених судова да је услед пропуста тужене да у прописаном року покрене поступак пред надлежним Фондом ПИО за доношење записника у ком ће се утврдити сва радна места на којим се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, тужиоцима није признато право на годишњи одмор по основу стажа осигурања са увећаним трајањем за 2016. и 2017. годину, те како запослени нису више у могућности да користе годишњи одмор који би им припадао за 2016. и 2017. годину, тужиоцима припада тражена накнада штете за неискоришћени годишњи одмор, применом члана 164. Закона о раду.

Имајући у виду наведено, врсту спора и садржину тражене судске заштите, разлоге на којима су засноване пресуде нижестепених судова и наводе изнете у ревизији, Врховни суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса, будући да тужени у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова. Такође, разлози ревизије који се односе на битне повреде одредаба парничног поступка и утврђено чињенично стање, не престављају разлоге за изјављивање ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу одредбе члана 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, у парницама из радног односа, о дозвољености ревизије одлучује се на основу одредбе члана 403. став 3. истог Закона, у зависности од вредности предмета спора побијаног дела.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради исплате тужиоци су поднели 01.07.2019. године, а вредност предмета спора побијаног дела за сваког од тужиоца засебно, као формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП, не прелазе динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, те ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић